

„Mindenben egészséges légy!” (3Jn 2)

avagy

KÜLDETÉSBEN JÁRUNK

Fórum a táborban gyülekezetünk jövőjéről

Adatok

Többgenerációs nagytáborunkat 387 fő (hétvégen 415), köztük 61 első táborozó részvételével tartottuk Sátoraljaújhelyen. A bölcsődésekből, óvodásokból, hittanосokból, 150 ifusból, szülőkből, nagy- és dédszülőkből álló tábor átlagéletkora 30 év volt. A legfiatalabb 5 hónapos, a legidősebb 91 éves volt. A tábor lakóinak 54 %-a 25 évesnél fiatalabb volt.

A hét címe: **„Mindenben egészséges légy!”** (3Ján 2) *avagy: Küldetésben járunk.* Gyülekezetünk jövőképe nek megfogalmazásához kapcsolódva 24 bibliakörben beszélgettünk küldetésünk öt fontos eleméről, melyek a **megtérés, tanítványképzés, szolgálat, közösség és a magasztalás.** Esténként János élete által szólt az ige.

Idén 185-re emelkedett a „csupros atyafiak” (tizedszer táborozók) száma.

Táborozásunk 11 millió forintba került, amely nagyrészt a részvételi díjakból gyűlt össze. Missziós és szociális okból közel 100 fő kapott támogatást tagjaink céladományából és a „Nagyerdei Egyházközségért” Alapítványtól.

A mostani beszámolókból remélhetőleg kitűnik, hogy érdemes volt sokat imádkozni, dolgozni és anyagiakat áldozni ezért a gyülekezetet építő hétért.

Püski Lajos lelkész

Témafelvezetés

Séta a templomba

Első táborozásom előtt sokat hallottam Sátoraljaújhelyről, de a templomba vezető macskaköves utcát nem említette senki. Csodálatos volt az erdő, és egy kis esti séta is jó volt a friss levegőn. Aki csak tehetett, gyalog ment. Szerintem mindenki észrevette a lefelé vezető úton az egyik kert végében lévő, nagy fehér pamacsra emlékeztető pulikutyát. Aki pár vakkantással üdvözölte az éppen arra járó embereket. Bekanyarodva az utolsó utcán mindenki örült, hogy megérkezett. Mikor beléptem a templomba, már szinte mindenki ott volt... Ahogy körülnéztem, csupa ismerős arcot láttam, de még több ismeretlent. Miután leültem, az első, amit megláttam, az orgona volt. Nem mai darab, viszont annál szebb. Istentisztelet után fel is mentünk páran megnézni, még bekapcsolni is sikerült, de ahogy megszólalt, mindenki szaladt lefelé. Végül a kikapcsoló gombot is megleltük, de nem sokan szereztek tudomást róla, mert már csak páran voltak bent. Utoljára mi indultunk el visszafelé aznap. Már egész sötét volt. Kiérve a házak közül, lehetett látni a hegy tetején lévő keresztet, ami esténként kivilágítva állt, háttérben a csillagos kék égbolttal. A táborba tartókat a fák susogása, az erdei bogarak nesze kísérte visszafelé az éjszakában. Az idén sajnos az időjárás miatt nem tudtunk annyit lent lenni a templomban, mint amennyit szerettünk volna. Szerintem így is maradt egy-két emlékeztető pillanat mindenki számára a templomba vezető útról. Akár busszal ment le a szerpentinre, akár gyalog a macskaköves kisutcán, vagy épp az ágas-bogas kis ösvényen. Nincs két ember, aki ugyanúgy emlékezne vissza, még ha együtt tették is meg a templomhoz az utat, és ez a legfantasztikusabb.

Andirkó Bernadett

Előkészület és szervezés

Több évnyi kihagyás után úgy döntöttünk, táborozni indulunk.

Már nagyon vártam, újra azt tehettem, amit nagyon szeretek, és amihez nagyon értek. Én voltam a tábor mindenese. Szabadságot vettem ki, és az első napon az utam a gyülekezetbe vezetett.

Az előkészületek során a következő teendőim voltak: tábori névsor és életkor gépelése, csupros atyafiak kikutatása, átlagéletkor kiszámítása, szervezés, az alagsori tárolóból a megfelelő eszközök kikapolása, újrahasznosítása, rendbehozatala és átcsomagolása, a tábori hangosító új elemekkel való feltöltése.

Bevásárlás (úgy, mint régen), sok olyan eszköz, amivel a csoportok munkája könnyebb lesz, s közben, olyan helyre is mentem, ahol az egyik gyülekezeti tagunk munkáját segítettük.

Vasárnap délután volt az utolsó nagy pakolás a gyülekezetben.

Az egyik legfontosabb a tábori zászló, azt a hangosítás egyik állványának csomagoló részébe helyeztük el, így biztos lett, hogy odakerül a megfelelő helyre.

(Persze, azért valami csak itthon maradt – a hangrendszer).

A buszok érkezése után segítettem bepakolni, koordinálni, hol van még hely, hogy mindkinek kényelmes legyen.

Az indulás után a családommal mi is útra keltünk, fontos volt, hogy hamarabb érjünk oda, ne a buszok várjanak ránk. Ezt sikerült teljesíteni.

A tábornyitó alkalmával a zászló megfelelő helyre került, Gyuri bácsi és Németh Máté segítségével a tábor egyik legmagasabb pontjára emelkedett.

Fontos tudni, hogy a gyakorlati teendők ellátása nem egyszemélyes vállalkozás, hanem minden táborlakó közös tevékenysége, ennek egy picit szeptét érintve próbáltam segíteni mindkinek a mindennapok kialakításában.

Ebbe beletartozik az egyszeri kisebb feladatok ellátása, orvoskeresés, útbaigazítás, csőtörés, dugulás, villanygondok, vagy egy mosoly, mindkinek az, amit legjobb tudásom szerint nyújtani tudtam. Úgy érzem, egész héten szolgáltam, önmagam lehettem, és ezért nagyon hálás vagyok Istennek.

Károlyi Ádám

Kézműves foglalkozás

Csoportot vezetni

Ifink – a Matuzsálem ifi – az elmúlt évben önállósodott. Ifivezetőink Márta és Pali, házasságot kötöttek, és szolgálati helyük elszólitotta őket Debrecenből. Így az évközbeni alkalmakat már mi ifisek tartottuk. Izgatottan, de ugyanakkor kissé félve vártuk, hogy mit hoz ez az egy év: fent tudunk-e maradni, mint önállóan működő ifi? S mi „ifitartók” alkalmasak vagyunk-e egyáltalán erre a küldetésre, hiszen eddig teológusok, az élet kenyerének majszolásában előrébb járók pásztoroltak minket. Nehezen indult ez az év, de lelkesek voltunk. Június elején már azon kezdtünk el gondolkodni, hogy milyen felállásban is legyünk a táborban. Végül is összejött a létszám, a hétvégén már csaknem húszan voltunk. Igazából vezetőket nem választottunk, csak kialakult. Az év közben legtöbb alkalmat tartó három ember lett vezető. Azonban voltak, akik furcsállották ezt... Egyik társam viccesen meg is jegyezte: „Úgy néznek ránk, mint a fekete bárányokra: önállóan ifiznek és még három vezetőjük is van.” Sokat készültünk az alkalmakra hármásban és egyenként is. Úgy érzem, kiegészítettük egymást. Tudtuk, hogy más lesz ez a tábor, mint az eddigiek, és nagy a felelősségünk. Nemcsak azért, mert ez az első ilyen hetünk, és velünk egyidőseket vezetünk, hanem mert sokaknak talán ez a hét nap az, amikor nemcsak egy kis helyet szorítanak Istennek, hanem kitarják előtte a szívüket. Sok mindent (el)terveztünk, talán túl sokat is. De a beszélgetések nem mindig úgy alakultak, ahogy szeretttük volna, és hármunk összhangja sem volt mindig megfelelő. Mégis úgy gondolom, hogy a csoportvezetés nem arról szól, hogy én, XY vezetem a csoportot, hiszen csak közvetítő vagyok.

Nehéz néha „kívülállónak” maradni, és csak egy-egy remélhetőleg jól irányzott kérdéssel terelni a társakat. De csodálatos érzés megtapasztalni azt, amikor az ifi együtt lélegzik, amikor mi csoportvezetők pillantásokból megértjük egymást. És a beszélgetés megy magától, és azt nem mi vezetjük...

Gyuris Adél Kinga

Gólyaláb

Az ebéd utáni alvások kellemes ízével ébred. Kintről beszűrődnek a zajok. Olyan táboriak. Az emberek jönnek-mennek, valaki épp elfut az ablak alatt. Így, a hét közepére már megszokta annyira a helyet, hogy utolérje az álom a délutáni igeolvasás közben. Megadja magát. Félálomban is zakatol az agyában, egyre dübörög a nekiszegeződött kérdés, aminek szintén meg kellett adnia magát. Ki vagy? Rég túl kellene már lennie ezen... ki vagy. Hiszen embereket próbál az útjaikon segíteni. De, nem csodálkozik, hogy most is így járt. Mikor eltervezi, pihenni fog, és azt gondolja, elhúzódhat a saját csendjébe, Isten mindig megérkezik oda, és a pihenésből ön – és istenismereti tréning lesz. Ki vagy? Eltette a Bibliáját, ami kinyitva ott maradt az ágyon, ahol érte az álom, felhúzza a cipőjét. Kimegy, hogy bekapcsolódjon a tábori életbe. Gólyalábasok. Tömött sorokban ülnek a gyerekek, felnőttek. Nevetnek. Egy kis sarkon neki is jut még hely. Csendesen ül le. Az álom-íz még nem múlt el. Belefeledkezik a műsorba, és átadja magát a nevetésnek. A taps egységes és őszinte. Eső készülődik. A félárbocra eresztett hangulatban az útba

beledőlve lépeget fel a Kápolnába, hogy Pállal találkozzon. Monodrámá. Kívánom, hogy inkább én magam legyek átok alatt, Krisztustól elszakítva, az én test szerinti rokonaim helyett... Hát igen, a család. És a nagyobb családja. A rábízott gyülekezet. Arcok jelennek meg előtte, tekintetek. Ahogyan néznek rá, mikor prédikál. Ha tudnák, milyen gyönyörűek, ahogyan kinyílnak a menyeeire... És elfogja az aggodalom, szinte mindig. Eleget tesz értük? Ott tartanak, ahol kell? Megláttat velük mindent, amit látniuk kell? Egy másik monodrámá. Megoszthatatlan. A pásztoré. Gyorsan szalad le a könnycsepp az arcán. Ez a délután róla szólt. Az ő „gólyalábás monodrámájáról”. Megoszthatatlan. A pásztoré. Feltekintenek rá, és megnézik, megtapsolják a műsorát. Ha tudnák, hogy csupán a gólyalábakon múlik, hogy közelebb van az éghez... Nevetnek, meglepődnek, sírnak, kritizálnak, ötletelnek, mikor mi következik. Aztán észreveszik a gólyalábakat, és beállnak. Van, aki először botladozik, és tériszonya van. Van, aki a magaslaton elfelejtkezik a gólyalábakról, és azt képzelet, úgy született. De aztán valahogy, soha nem tudni, hogy: jó csapattá érnek. És ennyi. A műsor folytatódik, és egyre többen vannak, akik már nem csak nézők akarnak lenni. Ebben a hatalmas, nagyvárosi gyülekezeti táborban is ugyanaz a csoda, mint kicsi falujában, ahol traktorzajra fekszik és kel, és ahol a gyerekekkel a templomkertben bújócskázik. A csoda mindig ugyanaz: eggyel több ember, aki feláll a nézőtérrel, és kipróbálja, milyen a szurkolás és elemzés helyett az élő játékban a győzelemért küzdeni. Milyen gólyalábon egyensúlyozva nézőből szereplővé válni...

Szerencsi Erika

Mert nem a gyermekek tartoznak kincseket gyűjteni a szülőknek, hanem a szülők a gyermekeknek.” (2 Kor 12,14) Pál ezt nem a gyermekeknek mondja, nem is a szülőknek, hanem a korinthusi gyülekezetnek és saját magának. A kincsek pedig nem materiális javak, pénz, kocsi, ház, hanem lelki javak, áldozatvállalás, tanítás, odaadás, szeretet, hit.

Idén először alakult külön csoport a frissen konfirmáltak szüleiből. A fiataloknak és nekünk is nagy élmény volt az idei tábor. A fiataloknak az elszakadás első fázisa, nem apával és anyával együtt, hanem a többi ifissel, önállóbban, szabadon, annak minden előnyével, hátrányával és kihívásával. Egy kicsi önállóság, de mégis biztonságosan közel apához és anyához, vagy legalábbis a felnőttekhez, ifivezetőkhöz. Nekünk, szülőknek is élmény volt ez. Ami engem illet, nem feltétlenül a gyerek sorsával, testi épségével kapcsolatos aggodás volt az első, hanem inkább a Pál szerinti kincsgyűjtés és az átadás hogyanja állt a középpontban. Hogyan tudom úgy becsomagolni a lelki épülésre szánt kincseket, hogy a gyermek azt elfogadja, megértse, sőt még tanuljon is belőle? Menyire múlik ez rajtunk? Mit jelent nekünk a hit, amivel – ha akarjuk, ha nem, nap mint nap, így vagy úgy – példát mutatunk gyermekeinknek?

Mi, szülők örültünk, hogy egy hétig együtt lehettünk, megismerhettük egymást. Megoszthattuk tapasztalatainkat, megerősíthettük egymást hitünkben, eloszlathattuk féltelmeinket. Annak külön örülök, hogy alkalmunk nyílt megszólítani azokat a fiatalokat is, akiknek a szülei nem jöttek el a táborba. Sokfélék vagyunk, különböző a háttérünk, a mindennapjaink, de mégis

Közös kincseink

megkönnyebbülés, örömteli felszabadulás tudni, hogy a különbözőségünkkel együtt közősek az alapjaink, hitünk, célunk, világszemléletünk, értékrendünk. És ha ezt a közös kincset át tudjuk adni gyermekeinknek, akkor szülőként már megtettük azt, amivel nyugodt szívvel útnak indíthatjuk őket.

Pusztai Gábor

Esőt is kaptunk

Visszajöttünk másodjára

A Sifi ifi tavalý konfirmált, így a tagok közül sokan az előző évben vettek részt először a nyári gyülekezeti táborban. Az idei esemény után Péter Szarka László ifivezető, valamint az ifi néhány tagja számolt be élményeiről.

– Az ifit az esti áhítatra felkészítenünk kihívás volt, és minden kihívás nehézségekkel jár, és ezeket közösen kell megoldanunk. Ahhoz, hogy ki merjünk állni a népes gyülekezet elé, többek között el kellett határozni magát a csapatnak a feladatára, és ezt sikerült elérnünk. Úgy gondolom, hogy a szolgálat előtti imádságunk is sokat jelentett az ifinek abban, hogy szolgálni tudjunk – vélekedett a

Visszajöttünk másodjára

kedd esti áhítatról Péter Szarka László, aki július közepén kötött házasságot Irinyi Zsófiával. – A tavalyihoz képest az idei táborozás máshogy zajlott. Az esküvőre készüléssel mellett nem tudtam csak a sátoraljaújhelyi eseményekre koncentrálni, viszont Isten a szolgálatok által fel tud tölteni, ezt tapasztaltam most is.

– Idén a legemlékezetesebb a kedd esti áhítat volt, amin az ifink szolgált. Rengeteget gyakoroltunk rá, és ugyan nem lett tökéletes, de szerintem ez nem probléma. Nem az volt a fontos, hogy hibátlan műsort adjunk elő, hanem az, hogy beleadjunk minden tőlünk telhetőt. Szerintem ez sikerült, hiszen rengeteg pozitív visszajelzést kaptunk a gyülekezettől, és remélem, hogy máskor is lesz szolgálati lehetőség az ifink számára – fogalmazott a legjobb pillanattal kapcsolatban Horváth Réka.

– A táborokban a sportfoglalkozások tetszettek leginkább. Főleg a foci, mert összekovácsolta a fiúkat és lányokat egyaránt. A fiúkat az edzések és a meccsek, míg a lányokat a szurkolás –nyilatkozott Csányi Bence.

– Az összes program és foglalkozás jó volt. Minden évben változatos a tábor, ez a hét összehozza a csapatot, és alkalmunk nyílik jobban megismerni egymást és más gyülekezeti tagokat. Emellett pedig Isten közelében lehettünk és szellemileg feltöltöttünk – foglalta össze Homonnai Virág. Hasonlóan vélekedett Kristóf András is. Nem könnyű visszagondolni a legemlékezetesebb pillanatra. Mindenről vannak emlékeim, de nehéz lenne kiemelni közülük néhány konkrétumot, mert a legtöbb eseményre egyformán gondolok vissza; mindegyik jól végződött.

Vona Zoltán

Hároméves vagyok. Vagy kettő. Ismerem az óemberemet. Ha néha meglátogat, elszorul a szívem. Olyan ágrólszakadt, szeretetehes, szomorú. Igyekszem elkerülni. Keddi beszélgetésünk a megtérésről szól. Nagyon jó, hogy egy egész délelőttöt rászántunk. Írásom tartalmazza azokat a reflexiókat, amelyek tábori szabadidőmben, illetve utána tisztultak le bennem. Nincs „kicsit megtértem” vagy „nagyon megtértem”. Gyökeres fordulat van, határozott irányváltás, mely mindent felülír, amit eddig gondoltunk, hittünk, tettünk, szerettünk. Az a pont vagy folyamat ez az életünkben, amikor belátom, hogy Krisztus értem is meghalt a kereszten. Hogy Isten engem is szeret. Már akkor is ezt tette, amikor még meg sem születtem. Amikor hiszem és vallom, hogy életemmel és halálommal Urunk rendelkezik, s Ő gondoskodik arról, hogy egyetlen hajam szála sem eshetik le az Ő akarata nélkül. Amikor tudatosul bennem, hogy nem jóságomért vagy kiválóságomért szeret, hanem ingyen kegyelemből. Amikor saját óemberem idegen lesz, amikor egóm úgy repül ki az ablakon, hogy elnéző mosollyal nézek utána. Amikor semmilyen földi kötődésem nem mérhető Istennel való kapcsolatomhoz, sőt

megtapasztalom, hogy emberi kapcsolataim egyedüli függvénye az Istenhez fűződő viszonyom.

Mit kell tennem azért, hogy az én Urammal szoros kapcsolatban legyek?

Hinnem kell, és meg is fogom aztán tapasztalni, hogy a „Szentháromság Titkos Tanácsa” (ahogy Püski Lajos fogalmazta) kézzel fogható valóság. Isten nem a felhőkön ülő szakállas öregúr. Jézusunk feltámadott, majd újra eljön ítélni élőket és holtakat, s a Szentlélek betöltött engem mindennél nagyobb szeretetével. Itt van velem, fogja a ceruzámat, s megadja azt a tálentumot, amivel meg tudom írni ezt a cikket. Ezért hálát kell adnom neki. Nap mint nap. Nem azért, mert jó hívő vagyok. Azért sem, hogy mások lássák.

„Ha valaki nem születik újonnan, nem láthatja meg Isten országát” (Jn 3,3) – mondja Jézus Nikodémusnak. A farizeus nem érti a képes beszédet. Nem kell visszamennünk anyánk méhébe, hiszen „ami testtől született, test az, ami Lélektől született, Lélek az”. A Lélek bennünk való születése tehát a megtérés. Egyik rétege racionális döntés, amely átítatódott mély érzelmekkel, s e kettő harmonikus egysége indít el bennünket a krisztusi úton. Úgy legyen. Ámen.

Vidákovics Gyöngyi

A legfiatalabb...

és a legidősebbek

Sátoraljaújhelyen 387-en (hétvégén 415-en) táboroztunk

Csoportvezetők

Százszófi

Szilász ifi

Idén először mehettem táborba ifisként, ugyanis júniusban konfirmáltam, 30 társammal együtt.

A káté órák alkalmával többé-kevésbé megismerkedtünk egymással, de igazán a táborban töltött hét alatt kovácsolódtunk össze. Az ifivezetőinket is itt ismertük meg igazán, és segítségükkel Istenhez is közelebb kerültünk.

Mivel korábban már hittanосként voltam táborban, össze tudom hasonlítani az „ifisműfajjal”.

Most már komolyabbak voltak a beszélgetések, de sok csapatépítő játékban is részt vehettünk a közös délelőttökön. Az ifis élettél egy csomó új dolog, szabály jár együtt, amiknek vannak jó és rossz oldalai is. Szerintem minden ifis örül, hogy este fél 11-ig lent maradhatunk a medencénél, de megérdemeljük ezt a kis „kárpotlást”. Ugyanis kötelező a második turnusban étkeznünk, illetve nem utazhatunk busszal a tábor és az újhelyi templom között. Ha tehát így nézzük, minden rosszban van valami jó. Az éhség tűrése türelemre nevel, a hegyi séta pedig megerősít. A csínyekből viszont (amiket jó adaggal kaptunk a Sifi ifitől) nem tudom, hogy mit tanulhatunk. De talán például azt, hogy végre találjunk

Röplabdáztunk is

ki egy új nótát, mert az „Ó, ó Szilász ifi, Szilász ifi” nem mindenkinek lett a szíve csücske. Ha majd írunk egy új dalt, mindenképpen jól kidolgozzuk a szöveget, hogy ne találkozzunk többet fogkrémes kilinccsel, összetolt ágyakkal az ajtók előtt, és az eredeti „Ó, ó Sifi ifi” hajnalban előadott változatával. Szerencsére a kilincsek, az ágyak, és mi is kibékültünk az egy évvel előttünk konfirmáltakkal, és a tábor kellemesen zárult.

Ahhoz viszont, hogy átköltthessük a dalt, először nevet kellett választanunk, amit a hét közepén nyilvánosságra hoztunk.

Az ifinket Szilászáról neveztük el, aki Pál apostol egyik segítőtje volt. Ráadásul egy olyan jelző is megbújik a névben, ami az ifinkre abszolút igaz: a közösség, a foglalkozások, és egyszerűen minden *ász* a Szilászban.

Sok ember pihenni jön ebbe a táborba, nekünk azonban ki kellett pihenni ezt a hetet, ugyanis pár óra alvás nem elég hét napra és ennyi programra!

Szerintem viszont mégis minden Szilászos örül, hogy ehhez az ifihez tartozhat, sikeresen bemutatkoztunk az egész tábor előtt, a sporteredményeink és a táborgyertyai előadásunk is jól alakult, de ami a legfontosabb: jól éreztük magunkat!

Ezúton is köszönjük Ernának és Máténak, hogy elvállalták az ifink vezetését! Kijelenthetjük, hogy nagyon jól végzik ezt a szolgálatot, és reméljük, hogy ők is jól érezték magukat a társaságunkban!

Illyés Anikó

Nagyon vártam már a gyülekezeti nagytábor. Mindig sok élményem van, és találkozhatok a vasárnapi iskolás kis barátaimmal is. Szerettem az ovit, ahol sokat játszhattam és érdekes történeteket hallottam. Izgalmasak voltak a délutáni focik, a büféből soha ki nem fogyó jégkrémek és csokik. Sokat sétáltam és barangoltam a tábor egész területén, amit az esti áhítatok ideje alatt a templomkertben is folytattam az éneklés helyett. Mondtam is anyának, amikor be akart hívni, hogy én már tavaly énekeltem.

A mostani táborban egy különleges meglepetés várt rám. Egyik délután, amikor gólyalábasok jöttek komédiázni, én is szerepet kaptam az előadásukban. Kétszer is kiszólitottak a nézőtérrel, és játszhattam velük. Az első feladat a célba lövés volt. Hármat lőhettem egy puskával a céltáblára, amit az egyik gólyalábas bácsi fogott a kezében. Nagyon koncentráltam, de az első lövés az ő kalapját érte, a második, mint utóbb kiderült, a trombitás bácsi ruháját súrolta, de úgy elvágódott a földön, mintha tényleg eltaláltam volna. Egy kicsit meg is ijedtem. Az utolsó lövés már célba talált. Később rájöttem, hogy nem igazi töltények voltak, így nem is történhetett volna baj. A vásári komédiásokhoz híven ez csak móka volt. Készítettek még frizurákat a vállalkozó kedvű lányoknak, amit le is fényképeztek. A fényképezőgép villanása helyett viszont víz spriccelt a lányokra. Ennek ők nem nagyon örültek és a fénykép sem sikerült a legjobban, mert két majmot ábrázolt. A műsor végén meg is tornáztattak egy kicsit. Két gólyalábas bácsi fogott egy rudat a magasban, azon lehetett csimpaszkodni. Két felnőttet próbáltak átfordítani, de nem sikerült nekik.

Végül én következtem. Mivel én kisebb voltam, engem könnyen átfordítottak, elmondásuk szerint többször is, de én ebből semmit sem vettem észre, csak lógtam a magasban. Mindenesetre nagyon mókás volt ez a délután. Nem láttam még gólyalábasokat, és csodálkoztam, hogy mitől olyan magasak és miért nem esnek el. Táncoltak, szaladgáltak, nagyon ügyesek voltak. Szeretnék jövőre is kis táborlakó lenni!

Fésüs Bence

A táborgyertyán mi is adtunk elő egy szindarabot: *Jézus elhívja tanítványait*. Én voltam az első tanítvány, ezért a Jézust játszó szereplő után én szólaltam bele először a mikrofonba. Nagyon tetszettek a fonott kalácsok meg a gertyák. Miután megkapták Lajos bácsiéktól, minden vezető kiosztotta a kalácsot a saját csoportjában, így mi is együtt ettük meg a Kishittannal. Másnap, vasárnap kiesett a fogam, és úgy vérzett, mint a pinty.

Fazakas Bertalan

Tábori zenekar

Számomra már kisgyermekként a táborban töltött napok egyik fénypontja volt a délelőtti közös éneklés és énektanulás. Fantasztikus érzés több száz emberrel együtt Istennek/Istenről énekelni. Sokszor egy-egy sokat hallott dallam nosztalgikus élményt is kelt az emberben. Bizonyára nem én vagyok az egyetlen táborozó, aki még hónapokkal a sátoraljaújhelyi hét után is szívesen dúdolgatja, énekelgeti a gyülekezeti dalokat házimunka közben, az utcán sétálgatva vagy autóban ülve a munkából hazafelé.

Ebben az évben az a kihagyhatatlan lehetőségem adódott, hogy hangszeres játékkal segíthettem a tábori zenészeket. Bár az elmúlt pár évben sok zenekarban volt alkalmam játszani, ilyen felállásban és stílusban még soha, ezért tartottam tőle, hogy a harsona nagyon ki fog lógni a sorból. Később kiderült, hogy félelmem alaptalan volt: ahogyan a tuba, úgy a harsona is megállta a helyét, mint az alsóbb szólam képviselője.

A próbák és az énektanítások minden percét élveztem, és nagyon örültem, hogy a zenekar többi tagjával is hamar megtaláltuk a közös hangot. Ezzel együtt nagyon boldoggá tett, hogy egy újfajta szolgálatban vehettem részt.

Véleményem szerint a közös éneklés az egyik legszebb és legkönnyebb módja Isten dicsőítésének, ami önmagában nyilván nem elég, de olyan alap, amely bármilyen helyzetben képes az embert kiegyensúlyozottabbá tenni. Bízom benne, hogy máskor is lesz lehetőségem ennek az egyedi és vidám csapat tagjának lenni, hogy együtt szolgáljunk a gyülekezetnek és a saját örömeinkre egyaránt.

Polonkai Vanda

Kirándulás

Idén is útra keltünk egy „minikirándulásra” a többgenerációs nagytábor keretén belül. Ezúttal a Magyar Nyelv Háza volt a cél Széphalmon. Az erdőn át vezető, nagyjából 8 km-es út után egy rendkívül izgalmas múzeumba érkeztünk meg. A viszonylag rövid látogatás alatt is sikerült betekintést nyernünk a magyar nyelv különleges és sokszínű világába.

Anyanyelvünk eredetével, változásaival interaktív módon ismerkedhettünk meg, a modern kiállítás a kisebbek számára is élménygazdag volt. A Kazinczy Mauzóleum megtekintése több táborozó számára is újdonság volt.

Egy Kodály Zoltán idézet igazán megtetszett a látogatás során: „Semmi sem jellemző annyira a nyelvre, mint sajátos hangzása. Olyan ez, mint a virág illata, a bor zamata, a zománc, az opál tüze. Megismerni róla a nyelvet már messziről, mikor a szót még nem is értjük.”

Irinyi Dóra

„És ki az a Pál?” – monodráma

Avagy: Ki vagyok én? Mit jelent nekem Pál? A 2014-es táborban meghatározó élmény, élményünk lehetett a Debreczeni Tibor által szerkesztett és előadott monodráma. Hozzám – gondolom, sokan vagyunk így – közel áll Pál alakja.

Pál felnőttként tér meg, ekkor kap elhívást Istentől, terjeszti a keresztyénséget, gyülekezeteket hoz létre. Ez a külső történet, ami tiszteletreméltó. A mai kor emberének azonban a belső történetek érdekesekek: mindezt hogyan éli meg Pál? Hogyan nő fel Istentől kapott feladatához? Hogyan kap elég erőt a megvalósításhoz? „Elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz.” (2Kor. 12,9)

A monodráma Pál levelével indul akkor, amikor Rómában fogságban él. Az egyszemélyes dráma szövegét a szerző, Debreczeni Tibor a Szentírás azon részéből vette, amelyekkel a feltett kérdésre („És ki az a Pál?”) válaszol: az Apostolok cselekedeteiből és Pál leveleiből.

A művész a verbális eszközökön túl lenyűgöző énekkel, énekhanggal tett ránk erős hatást. Itt fontos megjegyezni: Debreczeni Tibor – aki 1928-as születésű! – szellemi vitalitása lenyűgöző. Személyében a XX. század második felének kimagasló tanáregyeniségét, drámapeda-

gógusát, az amatőr diákszínjátszás meghatározó alakját tisztelhetjük. Nemzedékek nőttek fel publikációin, többek között jelen cikk írója is. Ezen előzmények miatt is nagyon megérintett áldott művészte.

A kápolnában jelenlévő közönség – a helyszín megválasztása eleve determináló hatású – az egyórás előadásban a művész karizmatikus képességének köszönhetően együtt tudott lélegezni Pál apostollal.

Így volt ez az utolsó pillanatokban is, amikor Pál önmagával viaskodva mintegy belső párbeszédet folytat, Lukácsnak akar levelet írni, de ehelyett az út inkább vele fogalmaztatja meg egyetemes igazságát Isten gyermekei számára. „Ő, Isten gazdagságának, bölcsességének és ismeretének mélysége! Milyen megfoghatatlanok a Te ítéleteid és milyen kiszámíthatatlanok a Te útjaid! Bizony, Tetőled, Teáltalad és Teéretted vannak mindennek.”

Meg vagyok győződve arról, hogy mindaz, amivel gazdagabbak lehettünk a monodráma megtekintése során, harmonizált a hét témájával: „Mindenben egészséges légy...” Uram! Nagy hálát érzek a szívemben, hogy átélhettem ezt a monodrámát. Az előadás közvetítette kegyelmedet, gondviselő szeretetedet.

Kocsis Ildikó

Közösség: hitünk gyakorlóterepe

Az emberi közösség „az embereknek a családnál nagyobb, együtt élő, illetve szoros társas kapcsolatokat fenntartó csoportja” – olvasható a Wikipédián a közösségről szóló összefoglalás. Egy közösség aktivitását, vonzerejét, léttartamát az a cél határozza meg, amiért létrehozták. A cél a hasonló érdeklődésű, érdekű, értékrendű emberek összegyűjtése, összehozza. A világban megszámlálhatatlan számú és formájú közösség működött és él.

A keresztyén hívők közösségét a Krisztusba vetett hit hívja össze, élteti. Az a minden hívő emberben megjelenő vágy, igény visz el bennünket az istentiszteletekre, a kiscsoportos foglalkozásokra, a táborba, hogy megismerjük Megváltónk személyét, hogy megértsük a tőle kapott feladatunkat. Azért hívjuk egymást, azért érdeklődünk testvérünk hogylétéről, mert fontos számunkra a másik, aki ugyanazt vallja, amit mi.

Ebben a táborban minden csoporttagnak magasra volt téve a léc, magasabbra, mint az előző években. Hiszen öt olyan témáról beszéltünk, hallgattuk meg egymás véleményét, amelyek mindegyike külön-külön

Kirándultunk Széphalomra

is megállta volna a helyét tábori témaként. Így megismertük az evangelizálás, a megtérés, a tanítványképzés, a szolgálat, a közösség és a magasztalás egymásra gyakorolt hatását, egyéni és gyülekezeti szinten is. Az, hogy valódi egységet alkottunk, több dolgon keresztül lemérhető. A tábori csoportalkalmakat példának véve, számomra a közösséggé formálódás néhány markáns jele az alábbiak:

- érdekel a másik (mások) véleménye,
- türelemmel végighallgatom azt,
- tiszteletben tartom azt,
- megosztom a másikkal gondolataimat,
- a többiekre figyelemmel fogalmazom meg a véleményemet.

Ezek magától értetődőnek, sőt csekélységnek tűnhetnek, azonban a hétköznapi forgatagában nem jönnek automatikusan. Ha ezekre odafigyelünk és következetesen műveljük, akkor azzal értéket képviselünk, adunk át.

Minden táborban ámulatba ejt az, hogy miként tud a hétfőn délután egymást még alig, az istentiszteletekről csak látásból ismerők csoportja már kedd délre közösséggé formálódni. A válasz Pál apostol levelében található: „Ha tehát van vi-

gasztalás Krisztusban, ha van szeretetből fakadó figyelmeztetés, ha van közösség a Lélekben, ha van irgalom és könyörület, akkor tegyétek teljessé örömet azzal, hogy ugyanazt akarjátok: ugyanaz a szeretet legyen bennetek, egyet akarva ugyanarra törekedjétek.” (Fil 2,1-2)

Kerti Péter

Sátoraljaújhelyen több éves hagyomány, hogy a Várhegyen csütörtökön esik az eső. Talán azért, hogy legyen délután lehetőségünk távol maradni a medencétől, a focitól, és részt tudjunk venni egy előadáson vagy a filmklub aktuális vetítésén és az azt követő beszélgetésen. Idén egy különleges film megtekintéséhez segített hozzá sokakat a Gondviselő, az esős időjárás segítségével.

A *Straight story (Igaz történet)* c. filmet nézhettük meg, melyben Alvin Straight valós történetét, életét és élete utolsó, de leghosszabb útját élhettük át együtt.

Alvin, a 73 éves makacs ember egy este váratlan telefont kap: öccse – akivel évtizedek óta haragban van – szélütést kapott. Elhatározza, hogy leveti büszkeségét és meglátogatja testvérét, de mivel se kocsija, se jogosítványa, a fűnyírógépére ülve vág neki a több mint 600 kilométeres útnak. A film során, a heteken át tartó úton kevés szóval, néhány véletlen találkozással Alvin megindítóan különös, elsősorban *belső* utazásának lehettünk tanúi. Vele együtt mi is átélhettük az egyik legnehezebb utat: a büszkeségről lemondva, életünk hibáit bevallva és magunk mögött hagyva eljutni a megbocsátásig, a megtisztult szeretetig.

Az *Igaz történet* egy simogatóan szép, lassú road movie, csodálatos tájakkal, megható emberi történetekkel.

A film után a beszélgetésben felidézttük Alvin találkozásait, rövid, tömör, de annál bölcsőbb gondolatait, melyet az út során hátrahagyott mindannyiunk számára.

Megindított a film, és nagyon jó beszélgetés kerekedett ki a megbocsátásról, a leküzdhetetlennek tűnő akadályokról, célokról, öregekről és fiatalokról, a testvéri szeretetről, és arról, hogy esendő mivoltunk ellenére hittel, akarattal, türelemmel hihetetlen dolgokat tudunk véghezvinni.

„Senki sem ismeri jobban az életed, mint a testvéred, főleg, ha hasonló korú. Jobban tudja, hogy ki vagy, mi vagy, mint bárki más a világon. A bátyám és én mondtunk pár durva dolgot egymásnak, mikor utójára találkoztunk, de próbálom ezeket magam mögött hagyni. Ez az út – a fűnyírómon ülve – nagy csapás a büszkeségemre, de remélem, még nem túl késő..., mert egy testvér az testvér.” (Alvin Straight)

Kozák Tamás

A tanítványok elhívásáról szóló szindarabban én voltam Jézus. Anita néni megtanította a *Meghív minket a saját asztalához* kezdetű gyerekdalt, ezt is elénekeltük. Nagyon tetszett a Szilász ifi előadása, amikor Martinnak még a fejét is bekötözték. Kerek kalácsot ettünk, mert az összetartozást jelenti, és mi egy gyülekezet vagyunk.

Fazakas Janka

Szívárvány –

a Debrecen - Nagyzerdei Református Egyházközség hírlevele
4032 Debrecen, Bolyai u. 25. Telefon: (52) 410-811
Felelős kiadó: Püski Lajos Tördelés: Bene Lászlóné
Nyomda: Litográfia Készült: 700 példányban
22. évfolyam 9. szám Megjelenik havonta
Egyházközségünk számlaszáma: 11738008-20012917
Gyülekezeti honlapunk címe: www.refnagyerdo.hu

Magasztalás

Küldetésben járunk

Közösség

Evangelizáció

Szolgálat

Tanítványképzés